

Lekker 'Hollands'; mopperen op de overheid... (deel 1?)

Wat mij de laatste tijd opvalt is dat 'men' zich steeds vaker lijkt af te zetten tegen alles wat met wet- en regelgeving te maken heeft. Of misschien moet ik dat laatste uitdrukken als 'alles wat door een overheid wordt opgedragen.'

Het kan natuurlijk zijn dat dat komt omdat iets wat ons van regeringswege wordt opgelegd niet altijd direct uitblinkt in logica, of af en toe met een schijn van betutteling is omgeven.

Feit is echter dat er altijd mensen zullen zijn die -ook bij logische veranderingen waar eenieder wél spreekwoordelijk op zit te wachten- een (onuitgesproken) bereidheid vertonen dáár niet in mee te gaan. Waarom zou men ook? Statistisch gezien is voor vele overtredingen de 'pakkans' immers relatief klein...

Bovenstaande kan (ook) worden vertaald naar alles wat met het vervoer van gevaarlijke stoffen en -goederen te maken heeft; als er érgens steeds wijzigende voorschriften te vinden zijn dan is het binnen het bijna 70 jaar oude ADR. Voorschriften, bepalingen en voorwaarden worden door de deelnemende lidstaten binnen het ADR-verdrag via een democratisch systeem constant aangepast aan de huidige omstandigheden en ontwikkelingen. Dat is ook logisch en noodzakelijk; de tijd van het langzamere vervoer met paard en wagen, of zelfs de vrachtwagens in de jaren 60 van de vorige eeuw is niet meer te vergelijken met de huidige wijze(n) van vervoer. De kleinschaligheid van destijds heeft plaats gemaakt voor (over-)consumptie, net zoals mandflessen veelal vervangen zijn door kunststof jerrycans.

Maar toch, soms bekruipt me het gevoel dat 'we' in sommige dingen af en toe aan het doorslaan zijn. Neem nou de kwestie van een pakjesbezorger die een doosje van zo'n 350 gram met 'gevaarlijke stoffen in gelimiteerde hoeveelheden' van een niet nader bij naam te noemen geurtjesgigant los in de auto had liggen. De hardwerkende jongeman ontving na een controle door een zogeheten dienstdoende ambtenaar een boete voor het niet voldoen aan de voorschriften van 7.5.7.1 (stuwage).

'Tuurlijk, de ambtenaar had -strict bezien- gelijk, maar is het nu werkelijk zo levensgevaarlijk een in meer lagen karton en folie verpakt flesje parfum los in de auto te hebben liggen? Of was deze actie zo veel gemakkelijker uit te voeren dan het controleren van de gemiddelde brandstoftoerist in de grensregio's?

Dat wil zeggen: ik kan me voorstellen dat -ondanks de vrijstelling voor particulieren volgens ADR 1.1.3.1-a - niet iedere 'particulier' van de inhoud van deze sectie op de hoogte is en naar eigen inzicht probeert de uitgaven aan brandstof te beperken door het inslaan ervan in het buitenland; soms niet gehinderd door kennis of besef van een mogelijk gevaar dat een achterbak (soms ook achterbank) gevuld met vaten en jerrycans brandstof op zou kunnen leveren.

Maar ja, tot 240 liter in maximaal 60 liter per 'houder' mag dit volgens het ADR in een particulier voertuig best, maar een overdadig verpakt flesje parfum van minder dan 100 ml. dat los achter in een bedrijfsvoertuig ligt niet...

Kijk, als gemiddeld mens heb ik uiteraard een mening over dit schijnbaar onrechtvaardige verschil in benadering vanuit het ADR en zéker een mening over het oordeel van de dienstdoende ambtenaar. Maar ja, ik ben ook veiligheidsadviseur. Vanuit dat beroepsmatige perspectief kan ik de bestuurlijke boete die uiteindelijk is opgelegd overdreven vinden, maar ik kan er ook begrip voor opbrengen. Immers, het gaat nu over een kwestie waarbij het niet stuwen van 1 doosje parfum verpakt volgens ADR 3.4 wordt belicht. Maar wellicht is het niet onmogelijk dat enkele uren daarvoor datzelfde bedrijfsvoertuig spreekwoordelijk bol stond van de ingeladen verpakkingen met gevaarlijke stoffen. Uiteraard is er in een dergelijk geval geen ruimte voor het verschuiven van de lading, maar het is ook zo dat tussen 'nokkie vol' en het laatste doosje er heel veel gradaties van belading te bedenken zijn. Hierbij is -achteraf bezien- niet vast te stellen in hoeverre dat een gevaarlijke situatie zou kunnen hebben opgeleverd...

Misschien is het zelfs wel zo dat de directe omgeving van het bedrijfsvoertuig zonder het te weten aan een (milieu-)ramp ontsnapt is. Misschien heeft de chauffeur wel enkele uren met gevaar voor eigen leven rondgereden. Natuurlijk is dit laatste wat overdreven voorgesteld, maar ik vermoed dat ik er enkele lezers toch mee aan het denken zet. En dat is nu precies de bedoeling... Immers, hoe overdreven

de voorschriften van het ADR soms ook mogen lijken, er zitten processen en gedachten achter. Het is gewoon een heel goed idee die voorschriften 'onverkort op te volgen'.

Over het 'stuwen van lading' kan ik kort zijn: jaarlijks vallen er doden en gewonden door schuivende lading. Nee, niet per sé door 1 doosje met een flesje parfum. Maar denk er eens over na: zit er doorgaans niet wat meer in een (vracht-)auto? En bij vervoer van spullen als particulier?

Ik wens eenieder vele veilige kilometers!

Steeff Fierens, algemeen bestuurslid VVA.